

คนยืมเงินแล้วไม่คืนจะทำอย่างไร

พระราชสุทธินฎาณมงคล

R7014

มีเงินให้เขา ก็มีความรู้อยู่ในตำรา เวลาจะหยิบยืมมาใช้ มันลำบากเหลือเกิน ทุกคนไม่
อยากอยู่ในสภาพนี้ บางคนก็ตกอยู่ในสภาพจำยอม เกิดปัญหาแล้วไม่ทราบว่าจะแก้อย่างไร
ถ้าเรามาเจริญกรรมฐานอาจช่วยได้ กำหนดยืมหนอ ๕ ครั้ง เบื้องบนจากปลายผมลงไป
ถึงปลายเท้า เบื้องล่างจากปลายเท้าขึ้นมาถึงปลายผม

**กำหนดยืมหนอ ๕ ครั้ง ได้คล้องแคล้วว่องไวแล้ว พอเห็นคนเดินมา มองหน้าดู
ศีรษะถึงปลายเท้า แบบที่เราดูตัวเอง เดินเข้ามาอีก จิตเราจะสัมผัสทันทีว่า คนนี้มา
ทำไม ยืมมาเลย ตั้งแต่เข้าประตูมาแล้ว**

เราก็กำหนดเห็นหนอ เห็นตั้งแต่ศีรษะลงปลายเท้า สัมผัสบอกแล้ว “เป็นมิตรตอนกู่
เป็นศัตรูตอนทวง” คนมาขอยืมเงินต้องไม่ให้

อยากจะเรียนถามโยมว่า จะโกรธคนเดียวหรือโกรธหลายหนดี ถ้าโกรธคนเดียวอย่าให้
พอไม่ให้สะบัดกันไปเลย วันหน้าเขาจะมองหน้าสนิท ถ้าโกรธหลายหนเป็นอย่างไร “ทวง
ที่ไร โกรธทุกที”

เพื่อนบอกว่า “เงินไม่มีหรืออย่างไร ถึงไม่ให้ยืม” ถ้าเรามีต้องบอกว่ามี อย่าโกหก แต่
เงินที่มีอยู่เราจำเป็นต้องใช้ ต้องส่งลูกเรียน ต้องซื้อบ้านให้ลูก ถ้าเพื่อนเอาไปเสียแล้ว ลูกจะ
เอาที่ไหนเล่า

บางคนโกหกเลย **เงินมีอยู่ในตู้บอกว่าไม่มี อย่าโกหกนะ เงินนี้เลย เงินมันจะเสียใจเลย
หนีไปอยู่กับคนนั้นเลย**

ทองลูกได้ ทองหนีได้ เงินหนีได้นะ ถ้า **คนไหนมีมงคล คนนั้นเงินไหลนอง ทองไหล
มา ถ้าคนนั้นเป็นอัปมงคล ทองจะหนีออกนอกบ้าน อย่าโกหกนะ**

ก็โกรธกันคนเดียว คือไม่ให้แล้วก็แจ้งให้เขาฟังว่า เราจำเป็นต้องใช้เงินก้อนนี้ไปให้ลูก
สำคัญโกรธบ่อย ๆ นี่แย่มาก ทวงที่ไรโกรธทุกที เลยเพื่อนกันไม่พูดกันจนบัดนี้

**ถ้าใครยืมเงินเราไป อธิษฐานจิตแผ่เมตตา ว่า เขาเอาไปแล้ว ขอให้เขารวย เขา
จะได้นำมาใช้เรา**

**ถ้าเป็นศัตรูกันแม่ไม่ไป ต้องนั่งกรรมฐานพัฒนาจิตให้ลึกซึ้งและก็ขอโหรากรรม
ก่อนแล้วแม่เมตตาถึงจะออก ถ้าไม่อย่างนั้นยิ่งแม่ยิ่งไปกันใหญ่เลย**

เรื่องที่ ๑

มีอยู่เรื่องหนึ่ง สมัย ๒๐ ปีมาแล้ว มีอาเสี่ยคนหนึ่งอยู่ที่เยาวราช กรุงเทพมหานคร มีเพื่อนแซ่เดียวกันมาจากเมืองจีนด้วยกันมาขอยืมเงินไป ๓ ล้าน

ให้ไปแล้วเขาก็นำไปค้าขาย เกิดค้าขายขาดทุนไม่มีดอกเบี่ยส่ง ดอกเบี่ยก็เพิ่มพูนไปเป็นเวลา ๑๕ ปี ทบตันไปเรื่อย ๆ รวมแล้ว ๑๐ กว่าล้าน

เมื่อไม่เอาเงินมาคืน อาเสี่ยจึงฟ้องร้องต่อศาลเป็นคดีแพ่ง ไม่ใช่คดีอาญา ต่างคนต่างยิงกันไปคนละศพ มีแต่เวรกรรมสนองงานตลอดมา

ไปหาหมอดู หมอดูก็บอกให้สร้างโบสถ์ สร้างศาลา สะเดาะเคราะห์ ก็ยังไม่ได้ จึงแข่งชักหักกระดูกเป็นกฎแห่งกรรม เป็นศัตรูต่อกัน พอดีคนกรุงเทพฯ เขาพามาที่วัดนี้ เขาก็พูดไทยไม่ชัดทั้งสามภรรยา

อาตมาบอกว่า โยมสองคนอยากได้เงินคืนไหมล่ะ เขาเอาของเราไปจะใช้ไหม และประการที่สอง เมื่อชาติก่อนเราไปเอาของเขามาก่อนหรือเปล่าประการใด ต้องนั่งกรรมฐานแม่เมตตาให้เขา แล้วไปถอนฟ้องเสีย เขามาเข้ากรรมฐานอยู่ ๑๕ วัน จึงปลงตก

ตอนที่อาตมาบอกให้แก้แค้นกับอาชีมมานั่งกรรมฐาน เขาบอกว่า “เขาเป็นคนจีนหนึ่งไม่เป็น”

อาตมาก็บอกว่า “เป็นซิ อย่างนี้ให้มันตายซิ ตั้งสติไว้ มานั่งแล้วแม่เมตตาให้เขาถอนฟ้อง อย่าไปเอาเลย ยกให้เขาไปเถอะ”

อาชีมบอก “ไม่ล่าย ไม่ล่าย”

อาตมาก็บอกว่า “ยกให้ไม่ได้แล้วจะไม่ได้คืนนะ ปลงให้มันตก ยกให้เขาซะ กลับไปถอนฟ้อง อย่าไปฟ้องเขา มันมีทางจะได้ ยิ่งฟ้องยิ่งไม่ได้”

อาชีมถามว่า “หลวงพ่จะให้ฉันทำอย่างไรล่ะ”

หลวงพ่อก็ตูตเลี่ยนแบบว่า “ก็แม่เมตตาให้มันซะ”

อาชีม “โห้โฮ! หลวงพ่อเอ๊ย ปลงไม่ตก ถ้าหลวงพ่เป็นอิฉันบ้าง จะเป็นยังไงล่ะ”

หลวงพ่ “โห้! ถ้าเป็นของหลวงพ่อนะ ยกให้มันไปนานแล้ว ยกให้ตีใหม่”

อาชีม “ไม่ล่าย”

หลวงพ่อบอก “เฮ้! ไม่อย่างนั้นไม่ได้สินะ ต้องมาเจริญกรรมฐาน แม่เมตตา ยกให้”
ถ้าแกนั่งได้ ๓ วัน ปลงตกเลย มาบอกว่า “หลวงพ่อบอก ผมปลงตกแล้ว ผมไม่เอาเลย
มันเป็นเพื่อนกันมาจากชั่วเถา ก็ไม่เป็นไร ให้กันได้ แซ่เดียวกัน อยู่คนละตำบล”

แต่อาซิ้มกว่าจะปลงตก ต้องหลาย ๆ วัน ปลงอย่างไรไม่รู้ใหม่
พอหนึ่งกรรมฐานเสร็จแล้ว หลวงพ่อให้ว่าอย่างนี้หนอ สัพเพสัตตาทนอ ก็เงิน ๓
ล้าน ๔ ล้านเดี๋ยวนี้นี้เป็น ๑๐ ล้านหนอ ก็ยกให้มันไป ไม่ต้องเอาอะไรแล้วไปถอนพื้งด้วย
พออ้วคิดถึงเรื่องเก่า แหม! เงินกว่าจะได้มาแต่ละสิ่ง ได้ยากเหลือเกิน เหงื่ออาบลูกคาง
แบกของเป็นจับกั้ว กว่าจะได้เงินรวมมาเป็นนายห้างนี้แสนจะยาก พอนึกมาถึงตอนนี้ ขอให้แม่
มันฉิกหาย ๆ ๆ ให้ฉิกหายไปเลย อาซิ้มก็ฉิกหายเลยนะ กว่าจะปลงตกได้

อาตมาก็บอกให้ ตั้งสติเข้าไว้ และบอกว่าอาซิ้มเอ๊ย เงินทองของนอกกาย เรายังไม่ตาย
หาใหม่ได้ ยกให้เขาเถอะ นึกว่าเวรกรรม เมื่อชาติก่อนเราไปเอาของเขา มา เราก็ใช้หนี้เก่าไป
และเราก็ไม่ทราบได้ว่าไปเอาของเขาหรือไม่ มาตอนนี้ก็ไม่มีอะไรกัน ก็ให้เขาไปได้ง่าย เราก็มี
เงินมีทองแล้ว อาซิ้มมาจากชั่วเถา มีอะไรติดตัวมา

อาซิ้มบอกว่า อ้วไม่มีเลย หลวงพ่อเอ๊ย มีเสื้อ ๑ ผืน หมอนใบเดียว อ้วก็มาเป็นลูกจ้าง
เขาที่ทำเตียน และทำโน่นทำนี่ จนมีเงินทองมากมายกายกอง นี่คิดถึงเรื่องเก่า อัจฉินปลงตกแล้ว
หลวงพ่อบอก

เจริญกรรมฐาน แม่เมตตา ไม่จำเป็นต้องเป็นคนไทยนะ อาซิ้มแกพูดไม่ชัด ทีแรกก็บอก
ว่า พองหนอ ยูปหนอ พองหนอ ยูปหนอ เลยตอนหลังไม่เอาหนอดีกว่า เลย พองยูป พองยูป
ดีกว่านะ อาหลวงพ่อนะ

พองแล้วยูป ยูปแล้วก็พอง หน้าเข้า อ้วไม่พองที่ท้องแล้ว อ้วเอาปาก พองหนอ ยูปหนอ
พองหนอ ยูปหนอ มันสบายดีแล้วหนอ เทียวไล่เทียวซื้อแล้ว

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็อุทิศส่วนกุศลให้คู่ปรปักษ์ศัตรูนั้นเป็นมิตร ที่เคยจ้งมือปืนฆ่ากันมา
อาซิ้มก็บอกว่า “ขอให้อาซ้อง (คู่ปรปักษ์) รวย ๆ นะ ขอให้ลื้อมีเงินมีทองมาก ๆ
นะ อ้วเคยแข่งลื้อให้ฉิกหาย อ้วถอนคำพูดนะ หลวงพ่อให้พรอ้วแล้ว พระยงศาศัพท์ให้อ้ว
แล้ว อ้วก็บอกให้ลื้อรวย ๆ ๆ ๆ มากมายกายกอง ไม่ให้อ้วก็ไม่เป็นไร อ้วปลงตกแล้ว” ก็
ว่าอย่างนี้

เป็นคนจีนก็สามารถทำได้ดีปลงตกจิตใจดี ทำบุญเก่ง ตัดสินใจได้เก่งมาก

ก็ได้ความว่า คู่ปรับที่เข็ญเป็นศัตรูนั้นก็กลายเป็นมิตรกัน เจอกันก็สวัสดีกัน ไม่เหมือนแต่ก่อน มีอารมณ์ดีด้วยกัน แม่เมตตาด้วย ธรรมเนียมดีที่สุด

อาชองเขาก็ไปค้าขายกับไต้หวัน ค้ากับฮองกง ญี่ปุ่น รวยมหาศาล ตั้ง ๑๐ กว่าล้าน เขาก็นำเงินมาใช้หนี้ทั้งเงินต้น ทั้งดอกเบี้ย และพากันมาถวายสังฆทานที่วัดอัมพวันและเล่าความหลังให้ฟัง

อาตมาจึงรู้เรื่องนี้ละเอียด และอาชองเขาก็เป็นคนดี มีลูก ๓ คน ก็ไปเรียนต่างประเทศหมด เดี่ยวนี้รวยกว่าเก่า อยู่ในกรุงเทพมหานคร เขาไม่เคยนั่งกรรมฐานและไม่เคยสนใจด้วย มาเล่าให้อาตมาฟัง เขาก็พูดไทยไม่ชัด

อาหลวงพ่อเอ๊ย อี้เวียมันเป็นศัตรูกันมันฟ้องกัน เสียเวลาไปศาลนะ ตั้ง ๔-๕ ปี ก็ไม่เลิกกัน แล้วมันก็ฆ่าลูกน้องอี้ตาย และไม่รู้เป็นยังไงนะหวงพอนะ ตั้งแต่เพื่อนอี้มันไม่ไปศาล ไปถอนฟ้อง และได้ข่าวว่ามาอยู่ที่วัดอัมพวัน อี้ก็ไม่รู้เรื่อง

เขากลับไป เขาก็ทักทายปราศรัยดี ไปกินเลี้ยงที่สมาคมจีน เขาก็นั่งโต๊ะเดียวกัน เขาก็ตักไอ้โน่น ไอ้โน้ให้ อี้ก็แปลกใจ เขาก็ยิ้มแยมแจ่มใสกับอี้ดี เป็นอย่างไรหนอ

ต่อจากนั้นมา อี้ก็ขายดิบขายดี ส่งของให้ฮองกง ญี่ปุ่น ไต้หวัน ได้เงินมากมายกายกอง อี้ก็มาถวายหลวงพ่อและเงินทองอี้ได้คืนให้หมดแล้ว

เพื่อนเขาก็ดีเหลือเกิน ไม่เอาดอกเบี้ยเลยแม้แต่สตางค์เดียว ขอต้นคืนเท่านั้น ดุชิโยม ไม่ยอมรับดอกเบี้ยตั้งหลายล้าน เพราะนั่งกรรมฐานปลงตกแล้ว อาชองก็ไปร่ำรวยมากกว่าเก่าแก่นี้ ก็เลยอุปการะลูกบ้านนี้ต่อไป และได้อาศัยเข้าหุ้นบริษัทกันต่อไป ร่ำรวยมหาศาล

นี่ ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเดียวนะ ถ้าเป็นไปได้ แม่เมตตาไป เขาก็ได้เงินได้ทอง ถ้าเป็นไปได้ เนื่องจากเราไปโกงเขามาก่อน ก็ขอให้โหสิกรรมต่อกันไป ไม่ต้องเอาคืน

โยม ถ้าใครโกงเราดี ดีว่าเราไปโกงเขา ถ้าเราโกงเขาไม่ดีหรือ เราเกิดมามีให้เขาโกงนะ ดีที่สุดแล้ว นั่งปลงให้ตก จะเห็นดังนี้

ถ้าปลงไม่ตก จะบอกว่า หลวงพ่อพูดอย่างนี้อีกแล้ว ไม่ใช่อะไรนะ อาตมายังโดนเลย

เรื่องที่ ๒

ขอเจริญพรญาติโยม นี่คือเรื่องจริงที่ประสบกับอาตมา ตอนบวชอยู่ที่วัดพรหมบุรี มีเจ็ดคน
หนึ่งเอารถบรรทุกทราย บรรทุกหินมาขาย อาตมาไม่เคยรู้จักบ้านเขาเลย ไม่ทราบว่าจะหว่านอน
ปลายเท้าอยู่ที่ไหน เขาบรรทุกหินบรรทุกทรายมาช่วยอาตมาสร้างวิหาร

วันหนึ่งเกิดรถเสีย เขาก็มาหาอาตมา บอกว่า **“ให้ท่านขอยืมเงินสัก ๑,๕๐๐ บาทเถอะ
รถเสีย”**

อาตมาก็บอกว่า **“โอโฮ! ไม่มีเลยจ้ะ”**

สมัยก่อนเป็นพระลูกวัด ไม่ค่อยมีเงินหรอก

เขาบอกว่า **“หลวงพี่ไปขอยืมใครมาก่อน”** ตอนนั้นยังเป็นหลวงพี่

อาตมาจึงไปขอยืมคนรู้จักกันในตลาดปากบางมา ๑,๕๐๐ บาท ให้เจ็ดคนนี้ไป เขาก็ไปเอา
รถที่แก้วที่สิงห์บุรี อาตมาก็ไม่รู้จักบ้านของเขา

อยู่ต่อมาอีกไม่ช้า เจ็ดคนนี้มาขอยืมอีก ๕,๐๐๐ บาท บอกว่ารถเกิดถอยหลังไปชนร้าน
กาแฟพัง

อาตมาก็นึกในใจว่า โอโฮ! ๑,๕๐๐ บาท ยังไม่ได้ จะเอา ๕,๐๐๐ อีกหรือนี้

เขาก็บอกว่า **“หลวงพี่ไปขอยืมใครมาก่อน”**

อาตมาก็ไปขอยืมเจ้าเก่าอีก ยืมมา ๕,๐๐๐ บาท

เขาก็บอก **“เอาบ่อยจัง เอาไปทำไม”**

เขาก็ให้มาอีก อาตมาก็ให้เจ็ดคนนั้นไป

จากนั้นมา เจ๊กเจียบ ให้ตั้งแต่เจ๊กกำลังท้องลูกคนโตเป็นสาวและแต่งงานแล้วก็ยังเจียบ

วันหนึ่งเขามาหาอาตมาบอกว่า **“หลวงพี่ นิมนต์ไปฉันทที่บ้าน”**

อาตมาก็นึกว่า **“โอโฮ! เจ้าประคุณ ได้เงินคืนคราวนี้แล้ว ได้คืนแน่ ๆ”**

อาตมาก็ไป เขาเอารถมารับ บ้านใหญ่โตอยู่นครนายก มีรถ ๑๐ ล้อตั้ง ๑๐ คัน สามี่เป็น
ถ้ำแก้วใหญ่ เป็นช่างรับเหมาก่อสร้าง

อาตมาก็ถามพระที่ไปสวดว่า **“เจ็ดคนนี้เคยโกงใครไหม”**

พระท่านบอกว่า **“ชื่อเสียงดี ไม่เคยโกงใครหรอก”** แต่เอาของอาตมาไปตั้ง ๖,๕๐๐
บาทแล้ว

พอเสร็จพิธี เขาก็บอกว่า หลวงพ่ออยู่ก่อนนะ ให้พระไปก่อน อาตมาก็นึกว่าเขาคงจะให้
เงินเราแน่คราวนี้ เตรียมกระเป๋าไปใส่เงินด้วย แต่เขาไม่พูดถึง

เงินที่เอาตมาไปยืมเขามา เอาตมาใช้หมดแล้ว กว่าจะใช้หมดตั้ง ๔-๕ ปี มาติกา บังสุกุลไปใช้เขา

โอ้โฮ! เล่นเอาแยเลย ก็ไม่ว่ากัน เจ้ที่นครนายกรับเหมาก่อสร้าง บ้านใหญ่โตอย่างกับวัด เขาไม่เคยโกงใคร แต่ทำไมลืมนเรา

และเขาก็มาบอายนะ เอาของมาถวายเยอะแยะเลย เอ๊ะ! ทำไมไม่พูดเรื่องสตางค์ มันเป็นเพราะอะไร จนลูกในท้องแต่งงานก็ยังไม่พูดถึงอีก

ลูกสาวเขาก็มาหาเอาตมาบอ ย ๆ ตอนนั้นยังไม่เป็นสมภารและกรรมฐานยังไม่เชี่ยวชาญไปบ้านเขาคราวนั้นแล้วก็ไม่ได้ไปอีก

เอาตมาก็เจริญกรรมฐานมาตามลำดับ ก็ปรากฏ กฎแห่งกรรม ออกมาว่า

“นี่พระคุณเจ้า เมื่อชาติก่อน ท่านไปเอาของเขามาแสนหนึ่งนะ ใช้ ๖,๕๐๐ ก็พอแล้ว”

เหตุนี้เองจึงทำให้เขาลืมนะ เขาไม่พูดถึงจริง ๆ นี่เวรกรรมนะ เราไปเอาของเขามาจริงไปเอาของเขามาแสนหนึ่ง แต่ใช้ ๖,๕๐๐ ก็พอแล้ว

เอาตมาก็แผ่เมตตาให้ จนปานนี้แล้วไม่เคยเอามาให้

นี่เล่าให้ฟังเป็น กฎแห่งกรรม ที่สะท้อนย้อนเข้ามาหาตัวเราเอง

เรื่องที่ ๓

มีอีกเรื่องหนึ่งที่เอาตมาประสบมา เมื่อครั้งไปเทศน์ที่กระทรวงศึกษาธิการ มีข้าราชการซี.๗ คนหนึ่งยังไม่ได้แต่งงาน ได้ติดตามมาที่วัดนี้

ข้าราชการผู้นี้เป็นคนมีเงิน เพื่อนมากู้ไป และเป็นคนค้าเพื่อนกู้ธนาคารด้วย เพื่อนก็ขนเงินไปให้แม่ชะม้อยหมด เมื่อหมดโอกาสที่จะได้เงินคืนเพื่อนถูกยื่นคำขาด ต้องหนีออกจากราชการไปอยู่เชียงใหม่สองสามีภรรยา

มีหนี้สิน ๗-๘ ล้าน จะทำอย่างไร โดยเฉพาะที่กรมการศาสนา ๑.๕ ล้าน

ธนาคารยื่นโนติสที่ไปค้าเขาไว้ให้ใช้คืนโดยให้ผ่อนส่ง ก็เสียอกเสียใจ

เพื่อนกับภรรยาก็หนีไปอยู่เชียงใหม่ เหมือนสุนัขหัวเห่า ไปอยู่ที่ไหนไม่มีใครนำพาเลย เป็นหนี้หลายเจ้าด้วยกัน รวม ๑๐ ล้านจะเป็นอย่างไร โยมติดตามฟังดังนี้

ข้าราชการซี.๗ ก็ไปบวชชีพราหมณ์ที่ฝั่งธนฯ บวชแล้วพระท่านก็สอนใช้คาถาพระร่วงแข่งไป

มานั่งกรรมฐานก็แข่ง ขอให้เพื่อนเราที่ทำให้เราเข้าใจ ทำให้เราต้องใช้หนี้ธนาคารแทน ขอให้ฉิบหาย ขอให้ไฟไหม้บ้านมัน

อยู่ต่อมาไม่ช้า ไฟไหม้บ้านข้าราชการซี .๗ คนนี้เลย อยู่ที่ฝั่งธนฯ ต้องซ่อมบ้านที่ไฟไหม้ ไปตั้งสองแสนเจ็ดหมื่นบาท

ท่านทั้งหลายเห็นไหม พฤติกรรมแสดงออกให้มันฉิบหาย ให้ไฟไหม้บ้านมัน มันก็อยู่ในจิตใจคนแข่ง จึงถูกไฟไหม้ก่อน เห็นชัดแล้ว

เลยก็เสียอกเสียใจแข่งใหญ่ พระที่ไหนไม่ทราบให้คาถาพระร่วงแข่งเข้าไป มันอยากเอาของเราไป นี่พระนะ บวชชีพราหมณ์วัดไหนไม่ทราบ

อาตมาไปพูดที่กระทรวงศึกษาธิการบอกแก้กรรมได้ เขาก็ติดตามมาวัดนี้

เขาบอกว่า “หลวงพ่อดี ฉันก็แม่เมตตาดำด้วยการแข่ง ขอให้ไฟไหม้บ้านมัน ไฟไหม้บ้านฉันเข้าแล้ว” นี่แหละบาปกรรมตัวเป็นคนทำ ไม่ใช่คนอื่นทำให้

สองสามภรรยา ก็ไปทุลักทุเลอยู่เชียงใหม่ หลบหน้าไปเป็นลูกจ้างทำสวนอยู่กับเจ้าเชียงใหม่แห่งหนึ่ง แต่จะไม่กล่าวชื่อของท่านเหล่านั้น ทำสวนผลไม้ที่ ๕๐๐ กว่าไร่

เจ้าเชียงใหม่ก็ไม่ทราบว่าสองสามภรรยาเป็นใคร ทำงานไปบ้างครั้งก็ร้องให้ เพื่อเขามาฝากไว้ทำอะไรทำสวน เพื่อหาเงินทองให้ตัวเอง

อาตมาก็บอกกับโยม ซี.๗ นี้ว่า ให้มานั่งกรรมฐาน ๗ วัน ลาพักร้อนมา

สุดท้ายขายที่ได้ สรุปความว่าได้กำไร ๑.๕ ล้าน เขามาซื้อสร้างบ้านจัดสรร คอนโดมีเนียม หลายอย่าง ดีใจมาก ได้เงินพิเศษจับเสือมือเปล่าได้ ๑๕ ล้าน สมความมุ่งมาดปรารถนา

เขาก็ล่องมากรุงเทพฯ ใช้หนี้หมด แล้วก็มาหา ข้าราชการซี.๗ ที่ถูกกรรมการสอบสวน สอบแล้วไม่มีความผิด เลยได้สองชั้นไปเลย เป็นผู้อำนวยการกองทัณฑ์ นี่อำนาจบุญกรรมฐานนะ

นี่แหละกฎแห่งกรรม กรรมฐานแก้กรรมได้แน่ ๆ หมิ่นเปอร์เซ็นต์ กรรมฐานรู้เหตุการณ์ได้ กรรมฐานแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ มีหลายเรื่องหลายรส แต่ขอชี้แจงบทความ ๓ ข้อคือ

๑. ระลึกชาติได้

๒. รู้กฎแห่งกรรมได้

๓. แก้ปัญหาได้

และสามารถแก้ปัญหาคู่ปัจจุบันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้ สรุปใจความจากข้อต้นถึงข้อสุดท้ายคือ

อย่ามารื้อฟื้น ไปไหนปากอย่าไว ใจอย่าเบา เรื่องเก่าอย่านำมารื้อฟื้น เรื่องของ
คนอื่นอย่านำมาคิด กิจที่ชอบทำ ปัจจุบันเป็นของเราแล้วคือเดี๋ยวนี้ อนาคตอย่า
จับให้มันคั่นให้ตาย โยมจะผิดหวัง โยมจะเสียใจตลอดชีวิต ขอฝากข้อคิดไว้ด้วย